

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/282/2021
Identifikačné číslo spisu: 8116221935
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8116221935.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Martina Holiča, v spore žalobcov 1/ Doc. Ing. arch. R. P., PhD., nar. XX.XX.XXXX, bytom D.. T.S. X, H.Z., 2/ R. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom D.. T. X, H., 3/ Ing. E. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, H., 4/ Ing. O. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, H., 5/ Ing. O. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. U. XX, H., 6/ F.I. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. U. XX, H., zastúpených Mgr. Otom Salokym, advokátom, so sídlom Hlavná 94, Prešov, proti žalovanému ANSO SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Slovenská 67, Prešov, IČO: 43 913 768, zastúpený JUDr. Branislav Kahanec, advokátom, so sídlom Vajanského 33, Prešov, o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17C/240/2016, o dovolaní žalobcov v 1. a 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co/6/2020-182 z 25. marca 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 17C/240/2016-152 z 3. októbra 2019 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že žalobcovia v 1. a 2. rade ako vlastníci parcely KN C č. XXX, vedenej na LV č. XXXX pre k.ú. H., majú právo zodpovedajúce vecnému bremenu prechodu pešo a prejazdu motorovými vozidlami cez parcelu KN C č. XXX/X, vedenú na LV č. XXXX pre k.ú. H., na parcelu KN C č. XXX, vedenú na LV č. XXXX pre k.ú. H., a žalovaný ako vlastník parcely KN C č. XXX/X, vedenej na LV č. XXXX pre k.ú. H., je povinný strpieť výkon tohto práva prechodu pešo a prejazdu motorovými vozidlami cez parcelu KN C č. XXX/X, vedenú na LV č. XXXX pre k.ú. H., v miestach vyznačených na geometrickom pláne, ktorý je súčasťou rozsudku, na parcelu KN C č. XXX, vedenú na LV č. XXXX pre k.ú. H.Š.. Zároveň sa žalobcovia v 3. až 6. rade touto žalobou domáhali určenia, že ako vlastníci parcely č. KN C XXX, vedenej na LV č. XX pre k.ú. H., majú právo zodpovedajúce vecnému bremenu prechodu pešo a prejazdu motorovými vozidlami cez parcelu KN C č. XXX/X, vedenú na LV č. XXXX pre k.ú. H.Š., a cez parcelu KN C č. XXX, vedenú na LV č. XXXX pre k.ú.

H., v miestach vyznačených na geometrickom pláne, ktorý je súčasťou rozsudku, na parcelu KN C č. XXX, vedenú na LV č. XX pre k.ú. H., a žalovaný ako vlastník parcely KN C č. XXX/X, vedenej na LV č. XXXX pre k.ú. H., a žalobcovia v 1. a 2. rade ako vlastníci parcely KN C č. XXX, vedenej na LV č. XXXX pre k.ú. H., sú povinní strpieť výkon tohto práva prechodu pešo a prejazdu motorovými vozidlami cez parcelu KN C č. XXX/X, vedenú na LV č. XXXX pre k.ú. H., a cez parcelu KN C č. XXX, vedenú na LV č. XXXX pre k.ú. H., v miestach vyznačených na geometrickom pláne, ktorý je súčasťou rozsudku, na parcelu KN C č. XXX, vedenú na LV č. XX pre k.ú. H.

2. Súd prvej inštancie konštatoval, že nevyhnutnou podmienkou nadobudnutia vecného bremena v zmysle § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka je existencia právneho dôvodu (titulu), z ktorého subjekt tvrdiaci vydržanie so zreteľom na všetky okolnosti môže objektívne vyvodzovať a byť v dobrej viere, že v určitom právnom vzťahu jemu patrí právo k cudzej veci spôsobilé byť obsahom vecného bremena a niekto iný je povinný strpieť výkon tohto práva (viď rozhodnutie NSSR sp. zn. 4Cdo 287/2006 a sp. zn. 5Cdo 234/2009). Sama skutočnosť, že niekto koná spôsobom, ktorý naplňuje možný obsah práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (prechod, prejazd cez cudzí pozemok), ešte neznamená, že je oprávneným držiteľom tohto vecného práva. Podľa názoru okresného súdu skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním neopodstatňuje záver, že žalobcovia v 1. až 6. rade vydržali právo vecného bremena prechodu a prejazdu cez sporný pozemok.

3. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 5Co/6/2020-182 z 25. marca 2021 na odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcov v 1.a 2. rade vo vzťahu k žalovanému a vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcov v 1. a 2. rade a žalovaného. O náhrade trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na ich náhradu voči žalobcom v 1. a 2. rade v plnom rozsahu.

4. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovia nesplnili podmienky pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, pretože neboli oprávnenými držiteľmi tohto práva. K námietke žalobcov, že navrhovali vykonať ohliadku na mieste samom a že súd túto ohliadku nevykonával, odvolací súd uviedol, že takýto návrh žalobcov z obsahu spisu ani z prednesu žalobcov pred súdom na prvom pojednávaní vo veci nevyplýva. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia v 1. a 2. rade neboli dobromyseľní, a teda neboli oprávnenými držiteľmi pre nadobudnutie vecného bremena vydržaním. Žiadnym právne relevantným spôsobom nepreukázali nadobúdaci titul. Sama skutočnosť, že žalobcovia v 1. a 2. rade konajú spôsobom, ktorý naplňa možný obsah práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a to prechod a prejazd cez pozemok patriaci žalovanému, ešte neznamená, že sú oprávnenými držiteľmi tohto vecného práva.

5. Odvolací súd poukázal na výpoveď svedka P., ktorý potvrdil, že žalobca v 1. rade prišiel za ním po revolúcií, keď kúpil pozemky, pričom uviedol, že mali ústnu dohodu o tom, že môžu prechádzať cez tento štátny pozemok, ktorý spravoval Zväzarm. Umožnené prechádzať cez tento pozemok malo byť žalobcovi v 1. rade s ohľadom na to, že žalobca v 1. rade im umožnil prechod z U. ulice pešo, a preto tolerovali jeho prechod. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, vyslovil záver, že zo zistených skutočností vyplýva, že nešlo o dohodu o vecnom bremene, ale skôr o výprosu, resp. trpenie takéhoto prechodu. Uvedené skutočnosti potvrdzuje i čestné vyhlásenie Ing. M. A. zo 7. novembra 2016, ktorý bol vlastníkom parcely č. XXX/X v období od 14. decembra 2005 do 25. januára 2008. Pokiaľ žalobcovia v 1. a 2. rade odvodzovali svoju dobromyseľnosť od kúpnej zmluvy z 26. augusta 1997, odvolací súd k tomu uviedol, že v článku VI. predmetnej kúpnej zmluvy, ktorou žalobcovia v 1. a 2. rade kúpili do svojho bezpodielového spoluvlastníctva manželov parcelu KN C č. XXX, vedenú na LV č. XXXX k. ú. H., od predávajúceho Slovenská republika - Okresný úrad Prešov, vyplýva, že predávajúci predáva predmetnú nehnuteľnosť s vecným bremenom podľa § 151n a nasledujúcich OZ, t.j. právo prechodu cez parcelu KN XXX v prospech vlastníka parcely KN č. XXX v jazdnom pruhu o šírke 3 m pre zásobovanie domácnosti a vjazd osobným vozidlom na pozemok. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa však podanou žalobou domáhajú určenia vecného bremena nie k parcele KN C č. XXX, ale k parcele KN C č. XXX/X. Odvolací súd uzavrel, že z predloženého dôkazu nevyplýva žiadne oprávnenie žalobcov v 1. a 2. rade k užívaniu parcely KN C č. XXX/X.

6. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že dôvodom na zamietnutie žaloby bola aj skutočnosť, že žalobcovia nereagovali návrhom na zmenu žalobného petitu ani predložením geometrického plánu na vyznačenie práva prechodu, ktorý by korešpondoval s aktuálnym stavom dotknutých nehnuteľností. Nesúhlasil s právnym názorom žalobcov, ktorí postup súdu v tejto časti považovali za formalistický. Zdôraznil, že dôkazná povinnosť ťaží žalobcov. Geometrický plán, ktorý by bol v prípade úspechu žalobcov v spore prílohou rozsudku by musel zodpovedať aktuálnej situácii. Musel by byť zapisateľný v katastri nehnuteľností, aby rozsudok bol vykonateľný.

7. Proti rozsudku krajského súdu podali žalobcovia v 1. a 2. rade dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolatelia považujú napadnutý rozsudok za nepresvedčivý a nedostatočne odôvodnený. Odvolací súd nesprávne konštatoval, že návrh dovolateľov na ohliadku na mieste samom nebol v konaní prednesený. Vykonanie dôkazu ohliadkou na mieste samom navrhol na pojednávaní dňa 12. februára 2019 žalobca v 1. rade počas svojho výsluchu, avšak súd prvej inštancie toto do zápisnice nezaznamenal. Dovolatelia tiež namietali, že odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, presvedčivo neodôvodnil, prečo sa nestotožnil s tvrdením dovolateľov, že na základe znenia kúpnej zmluvy z 26. augusta 1997 sa dobromyseľne domnievali, že keď nadobúdajú parcelu zaťaženú vecným bremenom v prospech vlastníkov parcely KN-C č. XXX (žalobcov v 3. až 6. rade), ktoré však v katastri nehnuteľností zapísané tiež nikdy nebolo, tak takéto vecné bremeno existuje aj vo vzťahu medzi touto parcelou (KN-C č. XXX) a parcelou KN-C č. XXX/X, hoci nezapísané v katastri nehnuteľností. Súdy oboch inštancií všetky tvrdenia dovolateľov a nimi predložené dôkazy vykladali a hodnotili iba v ich neprospech a nevzali do úvahy historický kontext vlastníckych vzťahov dotknutých budov a pozemkov, a rovnako nevzali do úvahy skutočnosť dlhodobého pokojného užívania a tiež to, že žalobca v 1. rade investoval do majetku žalovaného. Dovolatelia navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolacieho súdu na ďalšie konanie.

8. Žalovaný sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnil s rozsudkom odvolacieho súdu a považoval ho za dostatočne odôvodnený. K námietke dovolateľov, že súd prvej inštancie nevykonal v konaní dôkaz ohliadkou na mieste samom, uviedol, že z obsahu zápisnice o pojednávaní z 12. februára 2019 nevyplýva, že by žalobca takýto návrh učinil a tiež poukázal na zápisnicu z pojednávania konaného 17. septembra 2019, z ktorej vyplýva, že právny zástupca na výzvu súdu pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Žalovaný navrhol dovolanie odmietnuť a žalovanému priznať voči žalobcom nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 Civilného sporového poriadku) skúmal prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá Civilného sporového poriadku) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

10. V zmysle § 419 Civilného sporového poriadku je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

11. Žalobca vyvodzoval prípustnosť ním podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, a II. ÚS 251/03). K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

13. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku.

14. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody, avšak aj v takom prípade je v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

16. Rozhodnutia oboch súdov nižších inštancií dovolací súd vyhodnotil v ich vzájomnej jednote a dospel k záveru, že odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku odvolateľa sa vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou adekvátne a preskúmateľne, pričom je potrebné zvýrazniť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal tak vyhodnotením skutkového stavu ako aj právnymi závermi, na ktoré odkázal mimo iného i odvolací súd.

17. Za porušenie práva na spravodlivý proces považoval dovolateľ nedostatok odôvodnenia napadnutého

rozsudku a absenciu odpovedí na jeho argumenty (podľa jeho názoru významné pre rozhodnutie v spore). Najvyšší súd Slovenskej republiky upriamuje pozornosť na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

18. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, pokiaľ tieto majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, 5 Cdo 57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočností v zmysle § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnenému posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. Prijaté rozhodnutie odvolací súd náležite vysvetlil.

20. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd v zmysle odvolacích námietok podrobil preskúmaniu právne závery súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že žalobcovia v 1. a 2. rade nespĺnili podmienky pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, pretože neboli oprávnenými držiteľmi tohto práva. Odvolací súd reagujúc na odvolacie námietky poukázal na to, že sama skutočnosť, že žalobcovia v 1. a 2. rade konajú spôsobom, ktorý napĺňa možný obsah práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (prechod a prejazd cez pozemok patriaci žalovanému) neznamená, že sú oprávnenými držiteľmi tohto vecného práva. Nakoľko dobromyseľnosť žalobcov v 1. a 2. rade nebola relevantným spôsobom preukázaná, nemohli nadobudnúť vecné bremeno vydržaním. Odvolací súd vyhodnotil svedecké výpovede, ako aj dôkaz, na ktorý sa žalobcovia v 1. a 2. rade v konaní odvolávali, a to kúpnu zmluvu z 26. augusta 1997, ktorou nadobudli do svojho bezpodielového spoluvlastníctva manželov parcelu KN C č. XXX, vedenú na LV č. XXXX k. ú. H., z ktorej vyplýva právo prechodu cez parcelu KN č. XXX v prospech vlastníka parcely KN č. XXX, avšak existenciu vecného bremena k parcele KN C č. XXX/X (ktorého sa v konaní žalobcovia v 1. a 2. rade domáhajú) táto kúpna zmluva neupravuje.

21. Dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu existencie vady podľa § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku v konaní skúma, či odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje úvahu, ktorá viedla súd ku konečnému rozhodnutiu vo veci, a či táto úvaha súdu je relevantná, racionálna, logická a zrozumiteľná, a tým pádom aj preskúmateľná v tom smere, či strany sporu dostali jasnú odpoveď na otázku, z akých dôvodov boli či neboli v konaní úspešné. Na základe takéhoto nazerania na napadnuté rozhodnutie dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje zrejmé a jasné dôvody, ktoré viedli odvolací súd k stotožneniu sa so závermi súdu prvej inštancie ohľadne existencie podmienok pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu v prospech žalobcov v 1. a 2. rade.

22. Z predloženej spisu tiež vyplýva, že odvolací súd správne (v súlade s obsahom spisu) reagoval aj na námietku žalobcov ohľadne ich údajného návrhu na vykonanie dôkazu ohliadkou na mieste samom,

keď uzavrel, že takýto návrh žalobcov z obsahu spisu ani z prednesu žalobcov pred súdom prvej inštancie na prvom pojednávaní vo veci nevyplýva. Pokiaľ žalobcovia v 1. a 2. rade v dovolaní namietali, že vykonanie dôkazu ohliadkou na mieste samom navrhol na pojednávaní dňa 12. februára 2019 žalobca v 1. rade počas svojho výsluchu, avšak súd prvej inštancie toto do zápisnice nezaznamenal, dovolací súd k tomu uvádza, že v odvolaní proti rozsudku prvej inštancie žalobcovia v 1. a 2. rade poukazovali len na skutočnosť, že vykonanie takéhoto dôkazu pred súdom prvej inštancie žiadali, avšak už nenamietali, že súd prvej inštancie takýto ich návrh do zápisnice nezaznamenal. Odvolací súd reagoval adekvátne na námietku žalobcov uvedenú v odvolaní a nemohol sa vysporiadať s námietkami, ktoré žalobcovia v odvolaní neuviedli. Dovolací súd poukazuje na to, že zápisnica z pojednávania uskutočneného pred súdom prvej inštancie dňa 12. februára 2019 bola právnomu zástupcovi žalobcov doručená dňa 15. februára 2019, teda bol s jej obsahom oboznámený a jej prípadný nesúlad so skutočnými prednesmi na pojednávaní mohol namietat' v odvolaní. Rovnako dovolací súd poukazuje na to, že zo zápisnice z pojednávania uskutočneného dňa 17. septembra 2019 vyplýva, že právny zástupca žalobcov na výzvu súdu prvej inštancie pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, z čoho možno usudzovať, že dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané, považoval za postačujúce.

23. Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že žalobcovia v 1. a 2. rade nedôvodne argumentovali, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcov. Len samotné spochybňovanie hodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu významovo nezodpovedajú kritériu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ Civilného sporového poriadku ako neprípustné.

24. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.